

man tilmed tage i Betragtning, at det er en Udgift, som kommer Smaafolk til gode, og som hjælper til, at disse Smaafolk ikke senere komme til at falde det offentlige til Byrde gennem Alderdomsforsørgelsen eller gennem Fattigvæsenet. Hvis man f. Eks. tog et saa mægtigt Tal som 100,000 Interessenter over 30 Aars Alderen — var der saa mange, havde Kassen jo unægtelig slaæet i høj Grad an — og hver af dem indskyder 5 Kr. aarlig, saa er det et aarligt Indskud paa 2½ Mill. Kr., og regner man en Gennemsnitsekstrarente paa 2 pCt. p. a., er det til en Begyndelse 50,000 Kr. om Aaret. Vi have ikke taget Beregninger af den Natur med, thi hvor meget 50,000 Kr. og de Beløb, hvormed dette efterhaanden stiger, end i og for sig ere, er det jo dog alligevel et ringe Beløb i Sammenligning med den kalkulerede Udgift paa 2¾ Mill. Kr., som jo er en Udgift, der kun vil antage denne Størrelse, for saa vidt Anstalten reusserer i den Grad, at der samtidig er omtrent 400,000 Interessenter i Kassen, som endnu ikke have tiltraadt Forsørgelsen. Jo mindre Antallet af Interessenter er, desto mindre er ogsaa Udgiften. Statens Udgift retter sig ganske efter Interessenternes Antal, og derfor tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) gjorde sig skyldig i en Fejltagelse, naar han sagde, at han dog ikke troede, at Staten skulde ofre i Millionvis for at skaffe os af med Aftægten, thi, sagde han, Aftægten var jo alligevel saa lille et Omraade af det hele, at man ikke burde ofre saa betydelige Beløb dertil. Jeg vil dog pointere, at der ikke er Tale om Millioner til dette Formaal, men at Statens Udgift ganske retter sig efter Antallet af Interessenter og efter, hvad disse selv indskyde. I saa Henseende vil jeg sætte Pris paa, om ærede Medlemmer ville se paa dette sidste Afsnit i Anmærkningerne. Vi have jo ogsaa her i Loven medtaget Invaliditets-spørgsmaalet, saaledes at det samme ærede Medlems Ønske i saa Henseende derved maatte kunne fyldestgøres. Men jeg skal ganske indrømme den højtærede Minister, at længere ned kunde man ikke gaa, og at der kunde være stor Grund til at gaa højere op, og i saa Henseende kunde jeg ogsaa tænke mig en bestemt Vej, som man kunde gaa, og som det maaske vilde være naturligt at gaa, naar Talen er om Invaliditetsunderstøttelse. Kun maa man se at træffe en saadan Ordning, at man ikke lokker en Mængde Mennesker til at blive frivillige

Invalider, medens de endnu have deres Arbejdskraft.

Jeg ser jo overmaade godt, at denne Anstalt ogsaa over for velhavende Folk vil kunne give lidt større Fordel end Statsanstalten for Livsforsikring; og det er ogsaa med Henblik derpaa, at vi have sat 300 Kr. som Maksimum for den Livrente, man kan erhverve sig for sine Indskud. Men da Fordelen alligevel ikke vil blive saa synderlig stor, ser jeg egentlig deri en meget god Side, thi man maa jo huske vel paa, at ligesom Folk, der ere fattige i deres Ungdom, kunne blive velhavende, naar de blive gamle, saaledes kunne ogsaa omvendt de, der ere velhavende i deres Ungdom, blive fattige, naar de blive gamle, og jeg anser det for meget heldigt, at der ogsaa for mere velhavende unge er en Opfordring til at sikre sig det Gode, man kan sikre sig gennem denne Anstalt, selv om man saa „risikerer“, at disse Mennesker vedblive at være velhavende, naar Livrentenydelsen skal begynde. Vi have ikke kunnet se, hvorledes det skulde være muligt fuldstændigt at undgaa en Undersøgelse af de paagældendes Formuesforhold og Indtægtsforhold, naar Statstilskudslivrente begæres. Men jeg vil dog sige, at naar vi komme saa vidt, naar Folk ere blevne saa gamle, er det ikke et fuldstændigt Skøn, der er Tale om. Man skal ikke som nu sidde i et kommunalt eller andet Udvalg og drøfte de paagældendes Trang og Værdighed. Nej, de skulde give en Meddelelse om deres Formue- og Indtægtsforhold, attesteret paa behørig Maade, og paa Basis deraf have de Ret til — og Anstalten altsaa en dertil svarende Forpligtelse — at faa udbetalt et vist Beløb. Det Skel, som derved kommer frem mellem de mere eller mindre bemidlede, har ikke forekommet os saa uheldigt, at vi have ment, at der deri laa en Vanskelighed; men jeg skal villigt indrømme, at hvis der gives en Ordning — jeg kender den ganske vist ikke, men den højtærede Minister antydede det jo — hvor man kunde, saa at sige, faa alle med, og saa alligevel have et Garn med Masker, hvor de smaa slap igennem, men hvor de store bleve standsede, ja, saa vilde jeg i og for sig betragte denne som et Ideal, men, som sagt, hvorledes dette skal ordnes, det ved jeg ikke Besked om, men det kan jo komme frem under det følgende. Ja, jeg skal ikke nu forlænge Debatten om denne Ting, men kun udtale min Glæde over og Tak til de forskellige Talere for de Bidrag, de have givet til dette Spørgsmaal. Vi have jo